

Lương Sĩ Hằng

Chánh Giác

Chánh Giác

Perth, 5/2/83

Thưa các bạn,

Hôm nay là buổi chúng ta đồng thiên chung để tìm phần thanh điện giải tỏa trước điện của chúng ta! Chúng tôi từ Canada đến đây, trên đường diễn thuyết và đồng thiên với tất cả bạn đạo trên thế giới.

Các bạn đạo từ Canada Montréal, cũng đã nhắn gửi tình thương với các bạn đạo khắp năm châu! Kể cả Pháp, Réunion, Bangkok và Sydney, Melbourne. Mọi người đều gửi lời đến thăm các bạn đạo của chúng ta và ước mong mọi người sẽ tự thức giác

trong chu trình tu học hiện tại, tiếp tục trì chí học Nhân học Hòa, tu tâm dưỡng tánh, tiến hóa trong đà tiến sẵn có của chính chúng ta, trên con đường thức tâm tự nguyện khai triển cho đến vô cùng.

Đó là ý nguyện của mọi hành giả Vô Vi phải vun bồi ý chí để thực hành, đạt tới không không gian và không thời gian nhiên hậu chúng ta mới nhập vào hư không đại định. Để có một sự quyết định rõ rệt cuối cùng của mọi tâm linh trên đường tu học. Ý chí của chúng ta vô cùng sống động và lúc nào cũng giữ phần thanh tịnh học Nhân học Hòa, trong chu trình tiến hóa, để mở tâm cho ta và ảnh hưởng những người xung quanh của chính chúng ta! Chúng ta cần người thức giác để hành tiến, không cần người phá hoại và đem lại những chuyện hư ảo bất cánh và lôi cuốn tâm thức sáng suốt của chính chúng ta, đâm ra tạo cảnh bơ vơ trên trường đời hiện tại! Cho nên mọi

người chúng ta phải chọn một con đường chánh giác.
Hôm nay tôi gửi đến các bạn bài thơ:

Chánh giác

Duyên lành tái ngộ Phật Trời ban

Huynh đệ đồng hành cảm giác an

Học hỏi tham thiền lòng cảm mến

Sửa mình tiến hóa xét vui bàn

Vui bàn nguyên lý trấn an

Thực hành chơn giác tự bàn tự tu

Hồn đang giam hãm trong tù

Không lo tu sửa tạo mù tạo mê

Phật hòa các giới khen chê

*Chờ tâm thức giác hướng về hư không
Thực hành xây dựng góp công
Một lòng một dạ chuyển vòng thức tâm
Lý Trời siêu diệu thâm thâm
Phật ban tâm đạo giải lầm giả mê
Thực hành tâm đạo hướng về
Siêu nhiên bất diệt hương quê của hồn
Vạn linh tiến hóa sanh tồn
Qui y chơn pháp vía hồn đạt minh
Nằm trong nguyên lý chơn tình
Sanh trụ hoại diệt cảm minh đạo đời
Tu cho đạt pháp hợp thời
Nguy cơ biến mất Phật Trời ân ban*

Quân bình tâm thức tạo an

Siêu nhiên tâm đạo tự bàn tự tu

Chẳng còn động loạn khờ ngu

Huyền vi tâm thức trùng tu thiên đàng

Kính bái

Lương Sĩ Hằng

Duyên lành tái ngộ Phật Trời ban:

Ngày hôm nay huynh đê khắp năm châu trong duy thức sống động, chúng ta đã có cơ hội được tái ngộ, đó là bề trên đã sắp đặt cho chúng ta. Qua biết bao nhiêu nguy biến nhưng mà ngày nay chúng ta cũng tái ngộ và tâm thức của chúng ta ứng cảm con đường xây dựng, tiến hóa vô cùng.

Huynh đệ đồng hành cảm giác an:

Mọi người đã trong một thức giao cảm trong chu trình tiến hóa. Chúng ta cảm thấy: chính dũng chí của chúng ta có thể hành triển và tạo an trong tâm hồn của chính mọi cá nhân.

Học hỏi tham thiền lòng cảm mến:

Chúng ta học hỏi và chúng ta quán thông thì đó là nguyên lý của thiền giác! Lòng chúng ta cảm mến thương yêu huynh đệ khắp năm châu!

Sửa mình tiến hóa xét vui bàn:

Chúng ta có quyền sửa từ ô trược đi tới sự thanh tịnh sáng suốt, từ sự sai trái trở về với chơn chánh, chánh giác! Chúng ta xét lại càng ngày càng hơn hờ trong tâm thức, thấy chúng ta có khả năng tiến hóa,

có khả năng xây dựng cho tâm linh chính chúng ta!
Cho nên chúng ta càng ngày càng sáng suốt, càng
minh định và rõ rệt con đường tu học! Phải tu bằng
cách nào mới xứng đáng? Đó! Thì làm thế mới kêu
bằng xứng đáng, làm thế nào mới gọi là chánh giác?

Thì chúng ta phải hành chúng ta mới thấy:
Chánh là gì? Trong ta có tà có chơn chớ không phải
phê phán ngoại cảnh là tà, mà chính chúng ta tà
không hay! Chúng ta có tà có chơn. Làm sao xây
dựng phần tà của ta trở nên chơn mới là đúng. Còn
chúng ta chỉ có mê muội và phê phán thiên hạ là tà
mà chính chúng ta tà không hay, đau khổ vô cùng,
lâm than vô cùng và thiếu sáng suốt và không biết xử
dụng sự sáng suốt sẵn có của chính mình! Chúng ta
đã giữ phần thức trong tâm và quyết định tối hậu là
chính ta mà thôi! Cho nên mọi người chúng ta phải
hiểu rõ.

Cho nên ngày hôm nay, chúng ta lại có cơ hội, có duyên lành tương ngộ để đàm luận về đạo pháp, dẫn tiến tâm linh mà chúng ta đã tự khuyến khích rằng: Chính tôi là người trách nhiệm và tôi phải hành. Nếu tôi không hành chẳng ai hành dùm tôi.

Chúng ta càng nghiên cứu, càng ngẫm nghĩ, càng thâm thía con đường siêu diệu, con đường siêu nhiên của Trời Phật đã ân ban cho chúng ta và chính chúng ta chỉ trì trệ trong sự lằm than tạm bợ của cảnh đời và đâm ra thực hiện mê chấp mà thôi!

Vui bàn nguyên lý trấn an

Thực hành chơn giác tự bàn tự tu

Chúng ta vui bàn, chúng ta ngồi chung với nhau để tìm một lối thoát, tìm ra cái nguyên lý để trấn an, thấy rõ con đường chúng ta phải tiến thì đâu có gì đáng trách, đâu có gì đáng mê, đâu có gì đáng phê

phán. Chúng ta chỉ tiến tới và vượt qua mọi trở ngại hiện hành, từ trong tâm thức cho đến thể hiện trước mắt của chúng ta.

Thực hành chơn giác tự bàn tự tu: Chúng ta thấy con đường phải làm, cái này nó thích hợp, đúng thì chúng ta làm, hữu ích cho chúng ta, chúng ta cứ làm! Khi hữu ích cho chúng ta là sẽ có sự hữu ích cống hiến cho tất cả chúng sanh. Tự bàn tự tu: chúng ta tìm con đường chánh giác để sửa mình và tiến hóa!

Hồn đang giam hãm trong tù

Chẳng lo tu sửa tạo mù tạo mê

Cái hồn của chúng ta hiện tại, biết chúng ta có âm thanh, có lời nói, có sự dũng chí, để đối phó với mọi sự kích động và phản động từ bên ngoài đem đến! Đó chúng ta có phần hồn sáng suốt, đang giam hãm trong tù, trong thể xác eo hẹp, không toại

nguyện, không lý tưởng! Thì chúng ta mới thấy rõ ràng; Chúng ta là phần hồn, một tội hồn chưa hoàn tất tại thế và chúng ta nguyện phải hoàn tất để thoát ly cái cảnh trần tục phù sanh này và để tiến tới một cảnh sống động vui đẹp và khai mở tâm trí cho chính chúng ta.

Nếu mà chúng ta không lo tu sửa thì tạo mù tạo mê. Chúng ta cứ bảo vệ, bảo vệ thết rồi chúng ta chỉ đứng đó mà thôi, không tiến hóa được. Chúng ta khai triển và chúng ta phải thức giác rằng: Chúng ta phải hòa tiến trong du dương sống động của tâm thức của chúng ta, trong mọi sự nhẹ nhàng, qui y chơn pháp, để đi về với nơi bến giác sẵn có, đang chờ đón chúng ta và phải dọn một cảnh vinh quang để cho chúng ta có cơ hội hội ngộ!

Phật hòa các giới khen chê

Chờ tâm thức giác hướng về hư không

Phật luôn luôn chờ những tâm linh thức giác và Phật hòa với các giới khen chê, khen Ngài cũng được mà chê Ngài cũng được nhưng mà chỉ có hành! Nếu mà chúng ta không hành thì chúng ta giữ khen chê, có phải là chúng ta kẹt ở trong hai cái nguyên lý của khen chê là không có tiến hóa! Mà chúng ta trở về với trung dung để nhận xét sự khen chê thì chúng ta mới thấy chơn tà rõ rệt!

Chờ tâm thức giác hướng về hư không: chờ cái chơn tâm chúng ta thức giác rồi chúng ta mới hướng về hư không thì chúng ta sẽ được thường độ, chúng ta mới nhận rõ hào quang vô cùng của chư Phật đã ân chiếu cho chúng ta!

Lý Trời siêu diệu thâm thâm

Phật ban tâm đạo giải lâm giải mê

Lý Trời siêu diệu thậm thâm: chúng thấy cả càn khôn vũ trụ vĩ đại, thậm thâm tiến hóa vô cùng. Ngày nay khoa học đã chứng minh cho chúng ta tìm được việc này, rồi ngày mai sẽ tìm được việc khác. Và bao nhiêu năm nay, cứ tìm tới mãi, tìm tới mãi, kết hợp mãi, kết hợp mãi để tìm rõ lần lượt mới hiểu cái sự cấu trúc siêu nhiên mà có, thì lúc đó mới đạt tới siêu văn minh ở tương lai!

Phật ban tâm đạo giải lâm giải mê: Phật cho chúng ta một lực lượng sáng suốt, quân bình trong nội tâm của chúng ta, để chúng ta giải sự lầm lạc và sự mê loạn của chính tâm hồn của chúng ta tằm tối!

Thực hành tâm đạo hướng về

Siêu nhiên bất diệt hương quê của hồn

Chúng ta thực hành tâm đạo để hướng về, hướng về sự siêu nhiên bất diệt, đời đời bất diệt, chúng ta

từ đó đến đây, rồi chúng phải trở về đó mới là đúng hơn! Đó là hương quê của phần hồn, của mọi tâm linh, mọi hành giả trong cuộc hành hương hiện tại.

Vạn linh tiến hóa sanh tồn

Qui y chơn pháp vía hồn đạt minh

Vạn linh tiến hóa sanh tồn: tất cả vạn linh từ cây cỏ sạn cát cũng vẫn có sự sanh tồn tiến hóa của chính nó! Đó là sự cứu rỗi cuối cùng của Thượng Đế đã ân ban.

Qui y chơn pháp vía hồn đạt minh : chúng ta thấy rằng phải trở về một con đường lối chánh giác, thì lúc đó vía hồn chúng ta mới thấy rõ rằng: chúng ta từ đâu đến đây rồi sẽ về đâu

Nằm trong nguyên lý chơn tình

Sanh trụ hoại diệt cảm minh đạo đời

Chúng ta nằm trong nguyên lý chơn tình, không có thay đổi, đó là Chơn lý, trong cái định luật phải qua những cơn thử thách là sanh ra, trụ trong một cái hình thể, rồi đi tới cái chỗ hoại diệt. Lúc đó chúng ta mới cảm minh đạo là gì, đời là gì? Mới hiểu rõ luật quân bình!

Tu cho đạt pháp hợp thời

Nguy cơ biến mất Phật Trời ân ban

Chúng ta phải tu cho đạt pháp, tu cho đến nơi đến chốn cho đúng lúc, lúc nào chúng ta cũng bước vào điển giới và xử dụng hợp thời, không còn sự mê chấp và không còn cái sự tạm bợ và không khai triển nổi, nhưng mà chúng ta thấy rõ chúng ta từ vô cùng giáng lâm xuống thế gian và học hỏi, trở về với cảnh vô cùng sống động là càng ngày càng mạnh dạn hơn, sáng suốt hơn, du dương hơn, cởi mở hơn!

Nguy cơ biến mất Phật Trời ân ban: lúc nào chúng ta cũng vui vẻ, đâu có cái nguy cơ mà hăm dọa chúng ta được, đâu có ma quỷ nào hăm dọa cái chơn tâm của người đã làm điều phước đức! Cho nên chúng ta không sợ, chúng ta có thể dự bất cứ ở nơi nào, nếu chúng ta không tu thì chúng ta cũng không khác gì con ma!

Vì chúng ta không biết lúc đến cũng như lúc đi thì không khác gì con ma và lệ thuộc bởi ngoại cảnh và nó muốn bắt bớ, muốn hăm hiếp chúng ta lúc nào cũng được. Và khi mà chúng ta tự chủ thì chúng ta chỉ ảnh hưởng chúng nó mà thôi, không nên sợ! Chúng ta chỉ sợ chúng ta lười biếng và che lấp sự sáng suốt sẵn có của chính chúng ta, chúng ta cố gắng vun bồi sự sáng suốt để giữ lấy đó làm chìa khóa tiến hóa, khai thông tam giới, thiên lực, tâm lực và địa lực sẵn có của chính chúng ta, để hòa hợp với

cả càn khôn vũ trụ.

Quân bình tâm thức tạo an

Siêu nhiên tâm đạo tự bàn tự tu

Đó, thì chúng ta quân bình tâm thức tạo an, khi mà chúng ta đạt sự quân bình thì cái tâm thức của chúng ta mới an

Siêu nhiên tâm đạo tự bàn tự tu: chúng ta trở về với điện giới mới kêu bằng siêu nhiên! Lúc đó tâm đạo của chúng ta tự bàn tự tu

Chẳng còn động loạn khờ ngu

Huyền vi tâm thức trùng tu thiên đàng

Không còn động loạn khờ ngu nữa. Sự động loạn là đem lại sự tối tăm cho chính mình. Chúng ta đã trì niệm, niệm, thường niệm, vô biệt niệm nguyên

lý của Nam Mô A Di Đà Phật. Đó là đem lại sự tâm thức rõ rệt cho chúng ta. Cái thức hòa đồng của cả càn khôn vũ trụ, không còn cái cảnh khờ ngu!

Huyền vi tâm thức trùng tu thiên đàng: Cái Khoa Học Huyền Bí ở bên trong chúng ta, cái sự mắt phàm không thấy được. Chúng ta thấy được, trùng tu thiên đàng! Chúng ta thấy rõ con đường trở nên, trở về cái con đường sáng suốt đời đời bất diệt ở bên trên. Cho nên càng ngày chúng ta càng mở, tâm thức chúng ta càng khai và lượng tâm chúng ta càng nở rộng. Chúng ta mới nhận xét, đáng từ bi đã thành đạo và Ngài đang ở trong ổn định niết bàn! Nếu mà chúng ta không trở về với sự ổn định sẵn có của chính chúng ta làm sao chúng ta rõ niết bàn!

Chúng ta đọc kinh và thuyết niết bàn, nói niết bàn, nói chân lý, phê phán chân lý, tìm hiểu chân lý, truy tầm lý lịch người này người kia người nọ, mà sự quân bình của chúng ta, chúng ta lại bỏ quên và không chịu quý trọng thì chừng nào chúng ta mới thành đạo, chừng nào chúng ta mới hiểu được nguyên lai bản tánh sẵn có của chính chúng ta. Cho nên chúng ta mới hiểu được nguyên lai bản tánh sẵn có của chính chúng ta! Cho nên chúng ta sẽ đau khổ vô cùng trong giờ phút lâm chung vì chúng ta không biết đến và không biết đi.

Vì chúng ta đã cống cao ngạo mạn, nói rằng ta tự vệ, ta sáng suốt, ta kinh nghiệm, ta giàu có, ta đủ thứ nhưng mà rốt cuộc xác thân này không được triển hạn. Không có quyền triển hạn nhưng mà có quyền sửa tâm lại không sử dụng quyền đó, để đi tới sự hòa đồng tâm thức, để giải tỏa những sự phiền

muộn tối tăm của chính mình, lại muốn đem sự tối tăm của chính mình chặn đứng mức tiến của người khác! Đó là một tội và cộng thêm một tội! Chúng ta đã biết rõ chúng ta là một tội hồn tại thế chưa hoàn tất. Đang bị giam hãm trong cái tiểu thiên địa eo hẹp này, rồi tạo thêm tội, các bạn nghĩ sao? Cái bài toán cộng các bạn phải làm. Lúc đó các bạn cộng thêm tội thì nó trược, càng ngày càng trược thì phải bị hút, bị sa đọa, bị hạ tầng cộng tác, bị khổ thêm, bị dồn dập tâm thức, phản động lực nó vô cùng vì chúng ta càng ngày càng yếu chứ không phải càng ngày càng mạnh!

Thế xác này các bạn có phương tiện cũng như chiếc xe hơi khi các bạn mới mua thì nó sử dụng tốt thiệt nhưng mà các bạn có sự thông minh, nói rằng tôi biết sử dụng, tôi biết lái xe, tôi cẩn thận hơn người khác, nhưng mà hao mòn, nó phải hao mòn,

rồi hoại diệt, nó phải hoại diệt! Đó là định luật!

Các bạn có cách nào giữ cái xác của bạn đời đời tại thế gian đâu nhưng mà các bạn lại kiêu hãnh và làm than trong con đường các bạn đã và đang đi và không hiểu, đâm đầu đi xuống mà còn tưởng lầm là ta đi lên, và tưởng lầm là ta được tự bảo vệ!

Chúng ta con người: *Nhơn vô lượng như vật vô tri!* Cái bàn cái ghế, các bạn đụng tay vô các bạn thấy nó trầy đau đớn. Mà chúng ta đụng với nhau rồi chúng ta thức tâm trở về, chúng ta giải tỏa sự phiền muộn đó! Phải tâm điển là chơn giác không? Tâm điển là giá trị không? Tâm điển là vô cùng không? Chúng ta mới vun bồi thiên lực trên bộ đầu chúng ta, để khai triển tới vô cùng thì thoát khỏi sức hút của ngũ hành trong kích động và phản động! Chúng ta mới thấy rằng chủ nhân ông trách nhiệm làm, chủ

nhân ông phải điều khiển vạn linh và khai triển cho ngũ hành qui về kim một thủy hỏa thổ, rành mạch, ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang, trong trật tự của tâm linh tiến hóa!

Thì chúng ta mới thấy rõ con đường tu học! chính chúng ta đã giáng lâm nhiều kiếp tại thế gian và qua nhiều kiếp, qua mọi trạng thái. Ngày nay chúng ta mới có cơ duyên tương ngộ tại thế để đồng học, đồng hỏi và truyền cảm trong tâm linh sẵn có của chính chúng ta, đón nhận những điều hay và khai trừ những điều dở, thì sự tăm tối và sự sáng suốt nằm hẳn trong tâm thức của chính chúng ta và chúng ta chọn một trong hai mà thôi! Nếu chúng ta chọn con đường đi xuống thì chúng ta càng ngày càng đau đớn và nghiệp thân càng ngày càng bành trướng. Hỏi gia can vợ con chúng ta có cứu chúng ta được không? Không! Trời Phật có cứu chúng ta được không?

Không!

Chính chúng ta thức giấc vì Trời Phật đã cho chúng ta đã cho chúng ta trọn lành một khối, có khối óc, có trái tim, có nội tạng để khai triển tâm thức hòa đồng! Mà chúng ta thiếu hòa đồng, tự đắc, thì sự đau khổ đó ai sẽ gánh? Khi các bạn đã mất hẳn sự sáng suốt, đó là bạn đã gánh! Phần hồn của các bạn đang đau, các bạn tưởng là tâm các bạn đau, là thịt, không phải đâu! Không phải trái tim đâu! Chân các bạn đau, các bạn tưởng là xương đau, không phải đâu, đó là hồn các bạn đau! Kết quả ở đâu? Vì cái bản chất dâm dục mê muội, tăm tối của các bạn, cho nên gây nên tuổi già phải bị! Phải bị lâm vào trong tình trạng vô cứu chữa. Mà còn chưa thức tâm, thì Thượng Đế sẽ cho các bạn học nặng hơn, chính các bạn là người trừng trị và đưa các bạn đi xuống thay vì đi lên!

Cho nên chúng ta người tu học, phải hướng thượng và tìm về con đường siêu nhiên sáng suốt, nhiên hậu chúng ta mới thấy rõ ta! Càng thấy ta thì càng thấy tội trạng của chính ta, chính ta là con người phản đạo, bất minh, thiếu dũng chí, không thực hiện nổi lời nguyện của chính chúng ta, thì đâm ra phê phán và không giữ vị trí sáng suốt của chính mình thì tạo sự nghèo nàn và đau khổ trong tâm thức mà thôi! Cho nên ngày hôm nay chúng ta có duyên lành, để hạ mình xuống, đồng học đồng tu, các bạn khắp năm châu cũng vậy! Không có một ai không sai lầm!

Các bạn đã có duyên lành đọc Địa Ngục Du Ký rồi các bạn thấy không có gì kêu bằng không phải tội! Cho nên Địa Ngục cũng khuyên chúng sanh, cho khám phá địa ngục, đem lại những sự thật của địa ngục và để cho chúng sanh thức tâm để thấy rõ luật

Trời trong chu trình tu học và giữ mình tiến hóa và làm đúng theo lời nguyện của chính chúng ta và thực hành chơn giác! Đó mới là đúng!

Ngày nay chùa chiền đã cho chúng ta thấy rõ, có hình, có hữu vi, có sự hiện diện hình tướng của chư Phật và có sự thờ phượng của những người tâm linh đã bị nạn! Hỏi chứ người thế gian không có phần hồn, vậy chớ phụng thờ ai? Và nếu phần hồn bị diệt rồi, chúng ta cúng ai? Nếu Đức Phật mất, chúng ta thờ ai? Có phải chuyện hoang đường không? Không!

Con người không có ngu dại! Tại sao người ta bảo tồn Phật Lý và người ta xây dựng chùa chiền để làm gì? Để thức tâm người tâm linh, để thức tâm kẻ cống cao ngạo mạn, không biết Chân Lý và phê phán Chân Lý, không biết đạo mà đâm ra phá đạo, học đạo nửa chừng bỏ đạo và đành phải đi làm con thú

ở tương lai! Đó là qui định luật Trời! Các bạn thấy con thú hung dữ, nhưng mà cũng có con thú hiền! Con thú phải ăn chay, ăn trường chay trong rừng, ăn cây cỏ để mà sống, hưởng sương để mà sống! Đó là những người hành giả tu học, phản đạo, bị đọa, chúng ta thấy rõ!

Cho nên cái chuyện ăn chay không phải đặc đạo, nhưng mà chính tâm lập hạnh của các bạn và giữ lấy phần sáng suốt, đại nguyện của các bạn và thực hành tới thì các bạn mới mong được giải thoát! Chớ dùng đôi môi lưu loát, mượn những văn ngôn vá vúi, rồi các bạn làm được việc gì? Được cái bản chất, xây dựng cái bản chất công cao ngạo mạn, tự kỳ thị lấy mình và khinh thị người khác.

Đó là một tội chính mình đã tạo và chính ta đã đem lại sự tăm tối cho chính ta, và gây sự bực tức

trong tâm thức và không có phát triển được! Bệnh càng ngày càng nặng, càng đau đớn, đó là một cơ đồ suy sụp rõ ràng. Cho nên tâm bệnh là một đại bệnh của nhơn gian! Cho nên mọi người phải xóa bỏ tâm bệnh, thức tâm hòa giải trong tâm thức, khai triển, mới mong ra được cứu rỗi và chính ta là người cứu ta! Chính ta phải cố gắng ăn năn hối cải mới giải tỏa được cái phần trược ô xâm chiếm!

Nạn là do phần trược của chúng ta rước vào mà thôi, nếu chúng ta biết tu, khử trược lưu thanh thì trược không nhập thân chúng ta. Chúng ta cứ lo cái xác thân bành trướng, to lớn như con trâu nhưng mà tâm thức chỉ có chút tạo, các bạn đã thấy! Cái đó là sự trì trệ của con người, được đi bằng hai chân mà không hướng thượng và không vun bồi tâm linh để tiến hóa thì người đó là người đau khổ. Giờ phút quyết định sẽ đến với các bạn, rồi các bạn hồi tưởng

rằng lời nói của tôi là đúng! Chính tôi cũng ở trong cảnh đó mà được thoát ra, ngày nay mới nhắc các bạn phải tự tu tự tiến, để đem lại những sự hạnh phúc quân bình trong tâm thức, để tránh cái cảnh tăm tối, liều mạng, cống cao ngạo mạn và tự chôn sống chúng ta!

Chúng ta đã thấy rõ Tôn Ngộ Không có 72 phép màu và sử dụng ngũ hành, đánh khắp càn khôn vũ trụ nhưng thua một phép Thanh Tịnh và Sáng suốt của Đức Phật! Đức Phật đã đạt thành siêu thoát, chủ ngũ hành, không lệ thuộc ngũ hành. Cho nên có quyền điều khiển ngũ hành và để cho những người sử dụng ngũ hành trong sai lầm thức tâm và ăn năn tìm tia sáng đó để tự thoát và trở về với nguyên lai bản tánh, chủ của ngũ hành!

Chúng ta một tiên đồng giáng thế, một tiên nữ

giáng thể thì chúng ta nhập vô thể xác. Hỏi trước khi chúng ta giáng thể, chúng ta phải là phần sáng suốt không? Chắc hẳn các bạn biết rồi, tôi lúc chưa vô sòng bạc, tôi sáng suốt tinh táo và biết phê bình, đánh cách nào ăn thua. Nhưng mà ngày nay tôi làm vào trận rồi tôi mới thấy rằng chính tôi ngu muội! Nếu tôi không bước vào sòng bạc tôi là người ăn tiền và tôi bước vào sòng bạc, tôi là người thua ! Tại ai? Tại tôi! Nếu mà tôi không lâm trận và ngự trong xác phàm thì tôi không bị lôi cuốn! Mà khi tôi lâm trận và tôi giữ phần sáng suốt sẵn có của chính chúng tôi và trở về với sự sáng suốt sẵn có của chính tôi thì tôi không bị lôi cuốn: *Cư trần bất nhiễm trần!* Nhiều người cư trần nhiễm trần đều là hưởng thụ.

Đó rồi gây cho thần kinh bất ổn, tâm bất an và bất hòa với gia can! Đạo đức nói ra hành không nổi, phiền vợ phiền con, tâm linh không khai triển, chỉ

giữ cái ta đây lớn như ông voi, chỉ đứng đó thôi chứ
chả làm gì được! Cho nên chúng ta phải hiểu, phải
hiểu cái thân gồ ghề này là một khám tù đang giam
hãm một phần tâm linh nhỏ bé! Cho nên chúng ta
phải trở về với thanh điển gọn ghẽ! Một tiên đồng,
một tiên nữ để giải thoát cảnh trần mê động loạn
này! Mới mong đạt được cơ tiến hóa tốt đẹp. Sự
thanh cao cởi mở đời đời khai triển, không bị lệ
thuộc nữa!

Cho nên con người tu, phải thực hành trì chí và
phải chấp nhận sự nhồi quả của tâm linh, nhiên hậu
chúng ta mới trở về thanh cảnh của nội thức! Chúng
ta mới thấy sự gồ ghề, dâm ô của chúng ta tràn ngập
trong tâm thức và đem lại sự tăm tối mê muội mà
thôi. Cho nên các bạn đã thử qua rồi, các bạn đã
làm cha làm mẹ, đã sống trong cái cảnh điêu luyện
đó và chính các bạn cũng có sự tham dâm, các bạn

phải nhìn nhận điều này và thức tâm sáng suốt, thì từ trước các bạn cũng trở về thanh và từ thanh các bạn mới nhập định ! Cho nên con đường tu học không phải nói dóc, không phải nói mãi và không làm, không phải tranh lý luận và không thực hiện kỳ tâm thì làm sao thấy được! Cho nên chúng ta phải thực hiện khai tỏ cái tánh của chúng ta và cái vốn cuối cùng của chúng ta là thanh tịnh và sáng suốt!

Cho nên ngày nay chúng ta tu trở về với trật tự, nhiên hậu chúng ta mới thấy rằng sự tăm tối của tôi trước kia, một năm thôi! Năm trước và năm sau các bạn cũng thấy rõ sự tăm tối của chính bạn và ngày nay các bạn thức giác rồi, các bạn bằng lòng trở nên một cậu bé, một tiên đồng, một sự nhẫn nhục tràn trề để các bạn hưởng đời đời!

Mọi người chúng ta xuống thế gian chỉ học có

chữ Nhân và để đem lại Tình thương và Đạo đức, soi sáng cho mọi tâm linh, mọi linh căn tại thế đang bị mờ ám và chúng ta thấy rõ và chúng ta xây dựng linh căn của chúng ta khai triển, ảnh hưởng tất cả những linh căn khác trong quả địa cầu này, đồng tu đồng tiến và trở về với nguồn cội sáng suốt.

Đó là chiều hướng qui định, đó là ý Trời đã qui định! Thiên cơ đã xoay chuyển trước mắt các bạn, các bạn bị mưa bị nắng, bị sự vầy xéo của tình cảnh! Đó, các bạn đang bị cán trong cái bánh xe và trở nên tốt lành hơn và tốt đẹp hơn! Cho nên các bạn phải học nhân học hòa, học chịu đựng thì các bạn mới thấy khả năng sáng tạo của các bạn! Cho nên những người chưa hiểu điều này, ban đầu gặp nhau mền cảm nhưng mà đi sâu vào tâm thức tằm tối nó lại phản kháng!

Đó là luật phản trắc, vì sự tằm tối luôn luôn phải có sự tự vệ và phản trắc thì đâm ra gây sự tằm tối cho chính mình! Cho nên giữa bạn đạo và bạn đạo nên thực hiện tha thứ, thương yêu, xây dựng, cởi mở, học hỏi thì chúng ta mới đóng góp được tình thương và đạo đức! Chúng ta biết ta và yêu ta, khai mở vạn linh trong ta, chúng ta mới được tràn ngập tình thương và đạo đức trong tâm thức của chúng ta.

Chúng ta mới thấy đấng Tạo Hóa đã yêu thương chúng ta vô cùng! Cha lành chúng ta yêu thương chúng ta vô cùng, xây dựng cho chúng ta từ ly từ tí, mền cảm truyền cảm 24 trên 24 để chờ đợi sự thức tâm chúng ta hòa tan với Ngài mà thôi! Nhưng mà mấy ai hiểu được cái con đường, tự đắc, khinh thị đấng Tạo Hóa! Đã nhờ Ngài để mà sống nhưng mà chửi Ngài và phản kháng Ngài. Nhờ bạn chúng ta mới tu, chúng ta mới hiểu, chúng ta mới sáng suốt,

lại trở lại phản bạn! Nhờ đạo chúng ta mới thấy ta và không xử dụng đạo tâm là chính chúng ta là người phản đạo! Bên ngoài là phản đạo, trong tâm thì phản mình! Làm sao chúng ta sáng suốt được!

Cái bản chất đê hèn đó làm sao chúng ta có thể xử dụng trong thời đại văn minh này! Không nên xử dụng các bạn ơi bỏ nó đi! Các bạn phải hy sinh tánh hư tật xấu, các bạn mới xây dựng được phần sáng suốt sẵn có của các bạn, tu bổ sửa chữa sự khiếm khuyết sẵn có của các bạn. Chính các bạn đã tạo ra hư, các bạn đã xử dụng quá nhiều trong chỗ không cần thiết! Cho nên làm cho tâm thức các bạn rối loạn, la Trời mà Trời chẳng giúp! Chửi họ thì họ chẳng thương! Đó, ở cảnh đời các bạn thấy chưa?

Sự nghiêm trang các bạn phải như vậy nhưng mà các bạn đã xử dụng trong nguyên lý độc tài mà

tạo ra nghiêm trang! Đó là sự tằm tối! Mọi người sẽ lần lượt xa các bạn và từ bỏ các bạn thì các bạn mới thấy rằng: bơ vơ trong giờ phút lâm chung. Lúc đó các bạn thấy rằng: Tình thương giả tạo của các bạn là một khám tù và giam hãm phần hồn các bạn mà thôi!

Các bạn không tự cứu thì chẳng ai cứu các bạn! Các bạn phải hiểu điều đó! Ngày hôm nay chúng ta tu là chúng ta tự cứu và tự ăn năn, sửa chữa sự tằm tối ngu muội sẵn có của chính chúng ta chớ không ai là người có quyền can thiệp và sửa chữa chúng ta. Cho nên cảnh đời đã giáo dục chúng ta! Ta đã tiến từ giai đoạn một, chúng ta thấy rằng: ôm cái xác gồ ghề, ngu muội, thiếu sáng suốt! Chấp nhận đi, để thấy sự sáng suốt và để trở về một tâm linh siêu diệu! Lúc đó các bạn bằng lòng học nhẫn ở thế gian, hòa ái tương thân trong tình thương xây dựng!

Tôi học hỏi rất nhiều nơi các bạn! Với những bản chất vô minh đã giáo dục chúng tôi, chúng tôi nguyện không tái phạm những đường lối mà các bạn đã công hiến, nhưng chúng tôi nhờ các bạn tìm phần sáng suốt, thì phần sáng suốt này chúng tôi phải đóng góp cho các bạn! Dù các bạn ngày nay không nghe, không hiểu, nhưng mà một ngày nào đó, các bạn nằm trên giường bệnh rồi, các bạn mới thức tâm!

Đây là hành giả đã thực hành, mới có kết quả, mới nhắn nhủ cho chúng ta đôi lời để chúng ta tự tu tự thức! Cho nên bạn đạo khắp năm châu nên sớm thức giác, trở về với chánh giác, chính ta phải hiểu ta nhiều hơn! Ta phải cố gắng tìm ra ta trong thanh tịnh và sáng suốt! Cho nên chúng ta đã có một phương pháp tu thiền, cả thế giới đã phát hiện nhiều pháp tu thiền, nhiều môn phái khác nhau, cũng đem lại sự ổn định cho tâm linh! Cho nên chúng ta thấy pháp nào

thích hợp, chúng ta có thể nghiên cứu, khai triển, khử trừ; lưu thanh, tự chủ khai triển tới vô cùng! Không phải ôm lấy một pháp mà thành đạo! Pháp nào cũng là hay, tùy duyên độ hành, chứ không phải giúp cho cái bọn có tiền, ghét cái bọn nghèo, không phải vậy! Tỷ phú đi nữa cũng hít vô thở ra, cũng như thằng ăn xin ngoài đường.

Cọng cỏ cũng hít vô và thở ra mới có sự sống hiện tại, đừng tự xưng và cống cao ngạo mạn, đừng xưng ta là học giả, ta là thiên tài, ta là địa vị cao, rồi chê những người tu học, mà tạo sự tăm tối cho chính mình, quên sự công bằng của Thượng Đế đã ân ban, đáng Tạo Hóa đã ân ban, là một điều đau khổ vô cùng!

Cho nên thiên lực của các bạn đã mất, tâm lực của các bạn càng ngày càng suy yếu, địa lực sẽ thu

hút các bạn! Hỏi các bạn đi đâu? Từ sự quyết định cuối cùng của các bạn, thì chỉ đi địa phủ mà thôi chứ không có ông tiên ông Phật nào giúp các bạn được hết! Nếu giúp được chúng ta, Ngài đã đem chúng ta lên niết bàn rồi, Ngài đã đưa chúng ta tới thiên đàng rồi, cần gì chúng ta phải tu học, phải hành pháp để làm gì! Chúng ta hành pháp để thấy tội của chúng ta và thấy sự tãn tỗi của chúng ta và giải tỏa sự tãn tỗi của chính chúng ta! Và thấy sự trì trệ của chúng ta và vun bồi dũng chí sẵn có của chúng ta, mới tiến tới mà thôi, chứ chẳng ai giúp chúng ta bằng chúng ta tự giúp!

Cho nên các bạn thấy rõ rồi, sự gánh vác đương nhiên chủ nhân ông phải chịu trách nhiệm, chủ nhân ông phải gánh vác, chủ nhân ông phải thực hành mới đạt pháp. Còn nếu chủ nhân ông không thực hành thì không bao giờ đạt pháp! Rồi cứ bày biểu vạn linh ở

dưới chửi la thiên hạ, gay cần với thiên hạ. Đó là tà đạo đó bạn ơi, đó là bàng môn đó bạn ơi! Cho nên bạn đừng có thấy rằng lời nói xữ dụng của các bạn khinh thị một người khác đó là chơn đâu! Không! Chính bạn là tà!

Cho nên khi chúng ta kính yêu và chúng ta phải hòa tan với mọi trạng thái chúng ta mới thấy rằng: hột cát cũng đang giáo dục chúng ta, con kiến đang bò dưới đất nó cũng có dũng chí hơn chúng ta, chúng ta phải học! Cọng cỏ đang phấn đấu trong chu trình tiến hóa của chính nó cũng đang giáo dục chúng ta! Cái cây sùng sờ đang than ván với chúng ta và trong lúc chúng ta khen tặng, đây là cây đẹp, lá xanh nhưng mà cái khổ của nó các bạn đâu thấu hiểu được! Tại sao các bạn không thấu hiểu được? Vì các bạn không có thanh tịnh, các bạn không thấy cái cơ duyên học hỏi của chính chúng nó, phải chịu đựng!

Mà cái cảnh đó chúng ta đã qua rồi! Ngày nay chúng ta mới hội tụ, làm chủ được vạn linh trong cái tiểu thiên địa này thì chúng ta vinh hạnh vô cùng và sự gánh vác chúng ta phải nặng nhọc hơn chúng nó.

Cho nên chúng ta phải trở về với tâm thức sẵn có, chúng ta đã làm cha làm mẹ, đã gánh vác qua một giai đoạn rồi, bây giờ không chịu gánh vác vạn linh trong tiểu thiên địa này, rồi ai chun vô đó gánh vác cho các bạn? Đã học ở trường đời tại sao không sử dụng cái nguyên lý của trường đời và trở về với trường đạo sẵn có của chính chúng ta? Ai tạo sự khổ cho chính chúng ta? Phải ta không? Phải sự sai lầm của chính mình không?

Càng ngày càng lớn tuổi rồi, chúng ta mới thấy rõ sự sai trái, sự trì trệ, sự lo âu bất chánh và thực hiện những điều bất cần thiết. Ngày nay tôi mới suy

đôi, tôi mới lụn bại, tôi mang một cái bệnh nan y chứ không phải rằng các bạn tưởng là khoa học có thể cứu các bạn đâu! Không đâu! Không cứu được! Một phần nào nhưng mà chính bạn là người cứu tâm bệnh của các bạn! Muốn được siêu thoát phải cứu tâm bệnh. Mà chỉ Thượng Đế mới là y sĩ toàn năng. Nếu chúng ta hướng thượng tưởng tới Ngài thì sự may mắn có rồi và chúng ta sẽ được học hỏi và chúng ta sẽ được học nhẫn học hòa trong cơn thử thách hiện tại, để sửa chữa cái tâm bệnh của chúng ta. Y sĩ thứ nhất là chính ta cứu ta! Y sĩ toàn diện là Thượng Đế ân ban cho chúng ta phần sáng suốt để tiến tới giải thoát, cứu rỗi phần hồn!

Những điều ngày hôm nay tôi nói với các bạn, bàng bạc trong tâm thức, đều là thực chất! Chính tôi ở trong đó, tôi ở trong tình cảnh đó, tôi ở trong bản chất đó và tôi đã thoát ly nó! Và tôi nhờ nó ngày nay

tôi mới hiểu đạo. Vậy các bạn nhân cơ hội này để nhờ nó, để hiểu đạo và tương lai các bạn phải trở lại để cứu những phần tâm tôi đó! Chứ đừng có kỳ thị nó, đừng cho nó là ngu hơn chúng ta! Chính chúng ta mới thật sự là ngu mà thôi! Chúng ta bằng lòng chấp nhận, chấp nhận cái cảnh ngu, học nhẩn học hòa.

Chúng ta nhỏ nhất, để học mãi mãi và tiến mãi mãi thay vì chúng ta to lớn, sừng sờ giữa rừng thông, để làm gì? Không có khai triển nổi! Thân như con trâu mà có roi đánh mới biết đi! Đó! Các bạn thấy không? Hai chân không biết tiến triển thì trở thành bốn chân, bốn chân không biết khai thông trở nên loài người thì trở thành con thú bò lết mà thôi! Nó cũng có tâm linh, nó cũng biết sự ám no, sự đói no, nó cũng biết đi tới và cũng biết thụt lùi, hỏi có khác gì chúng ta không? Cái phần xảo trá của nó đã mất và nó trở về với đại nguyên, chỉ thực hiện, chỉ chờ

ngày hy sinh cả thân xác để mong được tiến hóa trở nên loài người!

Cho nên chúng ta phải lập hạnh hy sinh, phải bỏ tánh hư tật xấu, bỏ cái tánh ghen ghét nhỏ mọn, tâm tối trì trệ mới trở về cái phần sáng suốt sẵn có của chính chúng ta! Cho nên chúng ta tại sao chúng ta quý yêu Đức Phật? Ngài học từ bi và thực hiện từ bi! Còn chúng ta chưa học từ bi, không chịu học từ bi, làm sao chúng ta xưng danh là một đại nhân tại thế? Rồi nói tôi có tiền là đủ rồi, tôi có quyền thế là đủ rồi, đâu có đủ các bạn ơi! Các bạn có quyền thế bằng Thích Ca không? Không bằng một góc, không sánh bằng một góc của Thích Ca! Nhưng mà Ngài đã trọn quyền, chính trị cũng phải bỏ!

Lời nói người một câu là biết bao người phải nghe nhưng mà phải cầm cái mồm để tu học! Hỏi

chứ chúng ta giỏi ở chỗ nào? Hay ở chỗ nào? Mà dám phê phán người khác? Rồi kỳ thị người khác? Hỏi chứ các bạn đã kỳ thị người khác được chưa? Chính các bạn đã kỳ thị các bạn, các bạn đã tằm tối, những kế hoạch các bạn đã viết ra, đã nêu ra và đã xây dựng để làm chuyện này chuyện kia chuyện nọ, đều là hư ảo và không thành đạt ở tương lai! Tôi dám bảo đảm cho các bạn bao nhiêu đó! Cho nên chúng ta phải trở về với tâm thức!

Đức Thích Ca biết bao nhiêu kế hoạch trong bàn tay, trong dinh thự của Ngài nhưng mà Ngài phải từ bỏ ra đi, không cứu được, không cứu được Ngài mà chẳng cứu được dân! Cho nên Ngài phải lo tu học để thiết quân. Cho nên hành trình tiến hóa của chúng ta mọi người phải bị sự kích động và phản động và cái phản trắc nó lôi cuốn các bạn và làm cho các bạn càng ngày càng trì trệ.

Vì thế cho nên tôi nhắc các bạn nên trở về với *chánh giác*, tu học, mới khai triển được! Tâm linh chúng ta là vô cùng, tâm linh chúng ta là cởi mở và sống động, tâm linh của chúng ta lúc nào cũng hòa đồng! Chúng ta có tình cảm, càng xây dựng tình cảm chúng ta tiến hóa hòa ái tương thân, chúng ta lại càng yêu mến đấng Cha Trời, thấy rõ Ngài đã vì ta, ở trong ta và bàn bạc với chúng ta!

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay, đồng chung tham thiền trong giây phút thiêng liêng này./.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên